

TSUNAMI

IV/2

Armenia 1989

Lenka

V í t a n á

Nemusíš přijít
s košem růží
s krabičkou orchidejí
i ten modrý kvítek
nechej růst

Zapomeň květnaté
prosalovy...
Dodej mi jen
ve své upřímnosti
ruku
Jai
Persona grata

Jestliže ruka
která jde první
když krizi překonávám
mi pomůže
a bude tvá
má pravice ti přijde
se srdcem na dlani
otevřít
Jai
Persona grata

Včelka

Moment překvapení

Láska, to je něžná kráska,
která dotkne se nás náhodou.
Komu se vyhne a komu ne,
to si sama rozhodne.

Láska nese s sebou štěstí
a postaví nás na rozcestí -
Kudy teď máme se dát ?
Tou cestou s healem "Mám Tě rád!"

Dlouho na lásku čekáš
a v noci na hvězdy se díváš,
pak jedna padá a ty si říkáš -
to je ta má, to je ta pravá.

Najednou přijde, ty nevíš, co říct,
jsi štěstím opojen, hlas se Ti chvěje,
ale přece jen říkáš:
Konečně, lásko moje...

/Peco/

Stížnosti...dotazy...inzerce

Stížnosti,dotazy,inzerce

...odpovíš vůbec

máš vztek,sám hledáš slovo

chceš vidět dál ?

...jsem průsvitná ?

pohltil mne snad tvůj pohled ?

...odpovíš,budeš křičet,

anebo půjdem zase jínam,

tam,kde je všechno jinačí,

jiné,dokud je nepoznáno

...kdo ví,kdy objevíš

stížnosti...dotazy...inzerce

tabulka visí před tebou,čti !

Martina

...

Maška Příroda vdechla sasance život

s něhou,která jí vždy byla vlastní.

A dnešní člověk ? Někdy chodí jak robot

a marně hledá kousíček štěstí.

Nevidí

Zapomněl na kvítek u plotu ...

Lenka

Sonáta pro tři nohy

Dlouho jsem znala jen jeho hudbu, krásnou, ale bolestnou. Bydlel nad námi i se svým klavírem. Až jednou... Odpoledne jsem šla zase tou naší ulicí, pomalu, klidně a on zrovna hrál. Hrál tak, až se mi v očích zalesklo a srdce začalo uhánět vstříc těm tónům. Rozběhla jsem se za ním, vyběhla do schodů a zazvonila. Trásla jsem se trochu strachy, že mě vyhodí. Otevřel mi hezký mladý muž. Usmál se, když slyšel mou prosbu, jestli si mohu poslechnout, jak hraje. Pozval mě dál a pak jsem poprvé uslyšela ten zvláštní klapot - klapot dřevěné nohy. Od té doby jsem tam začala chodit častěji, on hrál a já poslouchala, nebo jsme si jen tak povídali. A jednou začal povídat i o své noze, ještě teď ho zcela jasně slyším: "Ta moje noha znamená pro mě všechno. Ani nevíš, jak je cenná, čím vším jsem za ni zaplatil. Ženou, co mě nejdříve milovala, pak litovala a nakonec nechtěla mrzáka. Taky prací, co mě bavila a kterou jsem měl rád. A nakonec i posledním živým tvorem, který mě měl rád - svým koněm. Toho jsem musel opustit sám. To mě stále ta moje noha."

A co říká o klavíru? O tom neříká nic. Na ten hraje. Hraje na něj, když ho navštíví mu-

tek a poslední přátelé jsou daleko.

A pak přišla chvíle, kdy mi řekl, že se zítra stěhuje - a pak už jen hrál. I dnes ho často slýchám. Měla jsem ho ráda, tu jeho odvalu rvát se o život společně se svými tóny. Naposledy jsem ho viděla těsně před jeho odjezdem. Přišel před naše dveře, zazvonil - a pak mi podal sešit v tvrdých deskách. A na nich bylo napsáno červeným a černým písmem - Sonáta pro tři nohy.

Ten sešit byl plný not.

Jiřka

Eliška Macurová

Tápání

Luštíme život

jako křížovku...

Když utíkáme spletí políček,

nevíme svíslé,

nevíme vodorovně

a nápověda

věčně schází.

Luštíme život

jako křížovku...

A tajenka nám pořád nevychází

Naše generace

Ráno co ráno, každý den
pečlivě číslům označen
přesune pomalu svůj stín
a z premiéry zbyde splín.

Jak velké počítadlo roky
lhostejně přidávají sloky
svých básní prázdných jak ulita.
Sklenice věčně vypitá -
interiéry drahých hotelů
a vína starých, němých klášterů,
koberece z Persie, benátské sklo a lesky,
plakáty hvězd a řvoucí pop-music,
auta a letadla, láska jako cvik
a ještě váhy, mírka na city -
jak děkuji, že tohle nejsi ty.
Až budeme mít spousty peněz nazbyt,
až ušetříme na garáž a na byt,
až nakoupíš mi lustry z křišťálu
a zapomenu doma kytaru,
až vyměníme boty za rychlost
a deště budeme mít dost,
až budeme se dusit výtkami -
ne, to už nebudeme my.

Petra Hedvičáková

/z Trapsavce 1979 - 1. místo v poezii
začátečnicků /

Karel Sýs

Sen z 26.července 1976

Dnes v pět hodin večer
spatřil jsem oknem obývacího pokoje zvláštní Věc
Visela jako muška
v zlátnoucí kostce diluviálního ledu
Manželka běžela pro souseda
aby tu Věc vyfotografoval

Co ji asi přivedlo k nám do Kobylis?
Snad zápas vůlí na nedalekém fotbalovém stadiónu
nebo laserový paprsek
který se zaběhl z Ústavu A.S.Popova?
Modravé žilky televizorů
nebo prudké hádka ve třetím patře?
Nevím

Nezaslechl jsem žádné znamení
ani pokyn abych udeřil holí do skály
Keť hořící v mé duši byl prázdný
Jen krev ve mně stoupala jak šílená rtuť
v teploměru ponořeném do srdce výhně

Když přiběhl soused s minoltou
mohl vyfotografovat už jen čisté nebe
/našehlené jako košile ženáče/
které se začalo potahovat mázdrou stmívání

Televizní zprávy byly plné optimismu
nikde se ten den netřásla země
ba ani obrazně
Nikde žádná potopa
pokusný výbuch
ztroskotané jednání
Ani o Kobylisích nehlásili nic

A přece když tato příhoda dohořela
zanechala ve mně malý šev
s brázdíčkou úrodného popela v němž klíčí
radostné;

NEJSME TU SAMI !

.....

Vidění

"My muži máme
rádi bychom brali
pozemšťanky za ručičku,
jen kdyby nám daly."

"Maminko, hele, mlýnské kolo letí!"

"Kodli se, ať neudělá báci!"

A zatím ve vzduchu se vznáší
san všech servírek: létající tác

.....

Jsou zvláštní ty chvíle
Jak dříve bárky
kdy člověk přemýšlí nad oharky
Snů

Na cestě domů
Nejlépe z kina
Marně se hledá vina dnečních
dnů

.....

Jsou nářky a zlosti
když dívka zamešká
Svou první skoušku dospělosti

Minráků jak máku
Než vše dohoní
Ještě pozná dosytosti

Než přijde ten
Co jí vysvobodí
Z toho prokletí

Princessnu pak hodí do smetí

Franta

Tak do toho šlápni . . .

Jazykovědci, vědci, ba i lid křítovkářský, i člověk, jenž neholduje četbě literatury šlechtící ducha, přišel na to, že krása češtiny spočívá v rozvětvenosti a pokud se chci vyhnout nelibě znějícímu slovu, které by mohlo urazit jasnocit druhého, použiji jiné, byť významově stejné slovo.

V některém případě mi to připadá jako vyložené farizejství, víceméně podlost vůči mému posluchačovi. Jistým způsobem ho připravují o alast vychutnání pointy a jeho pohledy mi řeknou, že jsem zklamal.

Vozněme si situaci, kdy líčím zážitek z čundru. Tehdy jsem byl s partou u opuštěného lomu, když na mě přišla ta logická souvislost ovoce nezralého a vody a její důsledky. Jenže průběh byl v tom, že zde zrovna byli na svém výletě i pionýři. A navíc jsem dobře věděl, že v době zcela nedávné se u nás konala přednáška na téma "Chročení mravnosti", která nás všechny moc zaujala a slibovali jsme si tenkrát, že běda tomu, koho nachytáme, jak... A teď to čekalo na mě. Naštěstí pro omu chválí zde zůstala odpisová hodnota něčeho, co mělo čtyři stěny a na dvířkách vyřezávané srdíčko. Zřejmě to sloužilo s dělníkům z lomu dlouhá

léta, protože se na této stavbičce s čistě humanním účelem zcela zřetelně podepsaly. Ale volba byla v této chvíli pro mě velice omezená, situace kritická, spád událostí rychlý. Vpád do budky a následující rána, žbluňknutí - s teď pozor - jádro pudla - byl jsem ve fekáliích po krk. Cítíte, jak to není ono? Fekálie. Při použití toho správného slova se jemněji vychované dívky odvracejí chytají za nos a otrlí muži řvou smíchy. Ale při závěru z "fekálií" se dívky ušklíbnou a hoši, zaraženě mlčící, čekají na pointu.

Přitom příklady z klasiky máme, dokonce jeden náš významný básník svou báseň pojmenoval tím ryzím a krásným českým slovem a řekl vše.

A proto se přimlouvám za to, aby se už skončilo s tím klamáním důvěřujících čtenářů a psalo se pravdivě. Když do toho šlápnou, ať čtenář za své peníze z toho taky něco má.

Tato úvaha by mohla být ~~podstatně~~ podstatně delší, ale já končím, vyrážeje zlým jazykům z ruky zbraň, jelikož tvrdí, že o tom /fekálii/ bych dokázal mluvit celý den. Toť zlá pomluva.

Včelka

Recese s účinkem výhovným aneb

KANEC NA DRÁZE

Stalo se 25. srpna 1985

Rámem osvětleného obdélníku dveří nádražní restaurace procházím v osm hodin večer. V lokále je teplo, mlha z cigaretového kouře je tak hustá, že by se dala vrtat, nejen krájet. Probíjím se tedy k výčepu, na dálku zdravím Tlustou Ivu, roznášející půllitry a jedno pivo si vlastnoručně natáčím. Pak se odeberu do kuchyně za panem Malým, který se právě cpe domácí tlačenkou.

"Nazdar, mladej, jdeš jako na zavolanou, jinak bych ti musel vzkázat - zítra seš bude slavit. Včera jsem je loupnul o třináct očí!"

Musím se usmát. Pan Malý je totiž vášnivým karbaníkem, spolu s topenářem Kowalskim a tratmistrem Hlinkou by hráli mariáš do soudného dne. Výhra pro pana Malého neznamena peníze /v desetníkovém mariáši by toho stejně moc nevyhrál/, ale úspěch. Vyhraje-li třeba pětku, postaví večer na stůl flašku rumu a my to s ním musíme oslavit.

"A kromě toho", dodává pan Malý významně, "vás zítra pozvem s Ivou na prvotřídní baštu! Čenčí picnul včera mašinou malého kanca, nic moc, tak sedmdesát kilo, ale tím líp-bude chutnější..."

Tiše hvízdnu. Že na trati sem tam něco zařve, to je normálka, ale většinou někdo rozplácne spíš bažanta či zajíce. To si pak uděláme u Malého menší hostinu, když nám teda není zatěžko zastavit. Ale kanec tu byl naposled tak před třemi lety.

"Sakra, pane Malý, to si nechám líbit. To já budu od rána o hladu, abych to měl kam dávat. Cím ho bouchnul - motorem?"

"Jo, stodvaapadesátkou, poledním šichťákem, dneska ho přiveze."

Do kuchyně nahlédne Tlustá Iva: "Čau, Marku, co máš zítra v plánu? Na hodinku bych tě potřebova-

la, pak se dohodnem, jo?"

Iva je tak napůl cikánka, asi čtyřicet, dělá v tomhle podniku všechno-od roznášení piva po nádobí. Taková typická mamina se stokilovou vahou a zlatým srdcem. Je členem našeho "klanu" - patří do něho ještě Franta Mrázek, zvaný "Čenč", Pavel Svozalík, kterému se říká "Mašinka", protože žere jak bagr, "Kožich" Zima od režistů a já. Schůzovnu máme tady u Malého, který našim slezinám říká "čaje o páté" /třebaže čaj je to poslední, co se tu pije/, zásobuje nás pivem, cigaretami a typy na příští zápas Slavie.

Ivy se samozřejmě neptám, co potřebuje. Jednak ona se mě taky neptá, na co potřebuju půjčit pět stovek před žoldem, jednak na to nemám čas.

Do kuchyně totiž vpadne Pavel - Mašinka, kterého jsem nejmín tři dny neviděl a huláká: "Chlapi, Mrázek přejel prase, ulil ho a Kolba nám ho ukrad! Já ho viděl, jak ho šlohnul, má ho v tý prázdný "zetce" u sklářský rampy, po směně si určitě pro něj přijede. Dneska končí v deset, s tím musíme něco udělat, ta svině nám vzala sviň!"

Pavel je z nás nejmladší. Má smysl pro humor, zájem o elektrotechniku a hezký holky, cit pro umění a životní ideály. Navíc je to můj nejlepší kamarád.

"Ale já už to na něj vymyslel! Já ho naučím! To si Kolba za rámeček nedá" Marku, bleskem k nám domů, ten něco uvidí!!"

Kanec skutečně ležel v odstaveném sklářském vagonu. Po té zprávě, která nás zvedla se židli, jsme na Pavlově motoru odfrčeli k němu domů a pět čtvrthodině shánění, letování a montování jsme si vezli zpět k depu magneták a malou krabičku, jejíž účel mi nebyl docela jasný.

Teď, v hodině H, stojíme uvnitř vozu skryti za stěnou, vše je připraveno, naaranžováno, Pavel drží v ruce nějaké dráty a je již zcela klidný.

"Už jde, dávejte pozor!"

Posuvné boční dveře vozu se otvírají, na chvíli se v nich objeví Kolbeho plešatá hlava, potom ramena. Chvilí je ticho. Pak se to stane.

Stojícímu kanci se rozzáří oči červeným světlem, zablikají, a ozve se hrozný, ozvěnou prázdného tmavého vozu znásobený hlas:

"BRHEKÉKÉKÉ...!!!"

Kolba se první vteřinu nepohnul. Pak strašlivě zařval, otočil se a šílenou rychlostí se vsoukal do své staré oktávky. Motor zařval, kola podklouzla na štěrku a těžký vůz se začal rychle vzdalovat.

Smáli jsme se ještě týden po hostině. Kolba se nám obloukem vyhýbá, ale není mu to nic platný, Malý před chlapama v hospodě nemlčel. Všude, kam teď Kolba přijde, ozývá se za jeho zády něčí "HEE, EE-E-E..."

Ale největší radostí má Pavel: "Von totiž Kolba věří v duchy a posmrtný život, to jste nevěděli...?"

Dědek

a od Dědka ještě jedna ptákovina/autor neznámý/

Vrátil jsem se včera domů a vzteky jsem zrudl, kanárka mi totiž sežral souseďovic pudl. Týden na to rozčilením souseďka zas zrudla, když jsem ráno na oplátku sežral jejích pudla..

verše do zápisníku verše do zápisníku verše

+++++

V hlavě mám černou komoru
komoru zázraků a divů
tam si tě láska vyvolám
ze starých negativů

Budeš se zase usmívat
mým nářkům
jako včera
a já tě lehce překreslím
do básně špičkou pera

Jiří Žáček

verše do zápisníku verše do zápisníku

novinkynovinkynovinkynovinkynovinkynovinky

Zdena Bratršová - Chůdy po předcích /sbírka
veršů/

Babí balada

Byla jedna babka,
ulovila chlápka
jednou večer v pajzlu.
Zrovna vyšel z hajzlu.
Babka začne zostra:
"Vypadáš jak kostra!
Potřebuješ sádlo!
Kdo ti pere prádlo ?
Celý smrdíš, hanbáři.
Zkrátka půjdem k oltáři."
Chlap je trochu měkkota.
Ustrašeně blekotá:
"Já jsem, babko, ne nic.
Šedesát let panic."
-"Tak tě vezmu do školy.
Neměj strach. To nebolí."
Popadne ho pod paží,
domů si ho odváží.-
Jak ta škola vypadá ?
Kdo chce, ať si zahádá.

Blues o životě na doby

/Na cizí notu/

Život tě vsadil do houpaček
Jen nasměš trpět nevolí
Řeknu to jako přítel básník
Snad mi tu drzost dovolí

Život tě veze na kolečku
Někdy tě ovšem vyklopí
V objetí žen včas vytuší léčku
a v řekách příslib potopy

Život je Velká pardubická
Čí kůň si dneska zláme hnát ?
Domov je kasička a klíčka
i když to v básni není znát

Život je čára za tryskáčem
Tah křídou Hned se rozplyne
Chvíli se smějem chvíli pláčem
Nepovídejte že vy ne

Život je hřbitov snů a hraček
Kdo táhne s vlky musí výt
Co si má počít přítel básník ?
Napiše o tom další hit

.....
.....

TAM NĚKAM

Nemířili jsme to kdovíkam
s batchem plným ranní alky
sedli jsme si kdoví kde
v tichém spojení
s mravenci a brouky
s motýly a mraky
rozhoupali jsme zvonky
ty úplně malé zvonečky
cinkaly cvrčkům do sna
křví jsme hvězdám na pozdrav...

Koupím si ji

za dva tucety kopců

za dva tucety pohádek

koupím si tuhle tu chvíli

poště a přece zase poprvé

koupím si ji do vzpomínek...

Na smrkových větvích se houpal čas
nikam se mu nechtělo

sústanu, šeptal

sústanu tu napořád...

jen my jsme museli o kus dál

ale zase přijdem

ještě jednou

ještě dvakrát

a ještě...

B...

určitě, čekej!

Pavel Petr

Vzkaz pro všechny, kdo ještě nezaregistroval:
blížící se Brontosauří Múziádu /přihlášky
už byly rozeslané/. Termín je od 19.7. do 2.8.
Závazné přihlášky zašlete co nejrychleji
zpět, abychom vás mohli zařadit - letos se
koná pouze jeden turnus!!!!

TSUNAKI

ročník IV., číslo 2

odpovědná redaktorka:

Lenka/Alena Tučimová, zahradní 218,

43151 Klášterec nad Ohří,

tel. 935765/

veškeré příspěvky, názory a kritiky zasí-
lejte na její adresu
nevyžádané příspěvky se nevracejí

toto číslo vyšlo 29.3.1987